

POLÍTICA

MIQUEL ICETA

«Si fracassa Rajoy, crec que el PSOE ha de parlar amb el Partit Demòcrata Català»

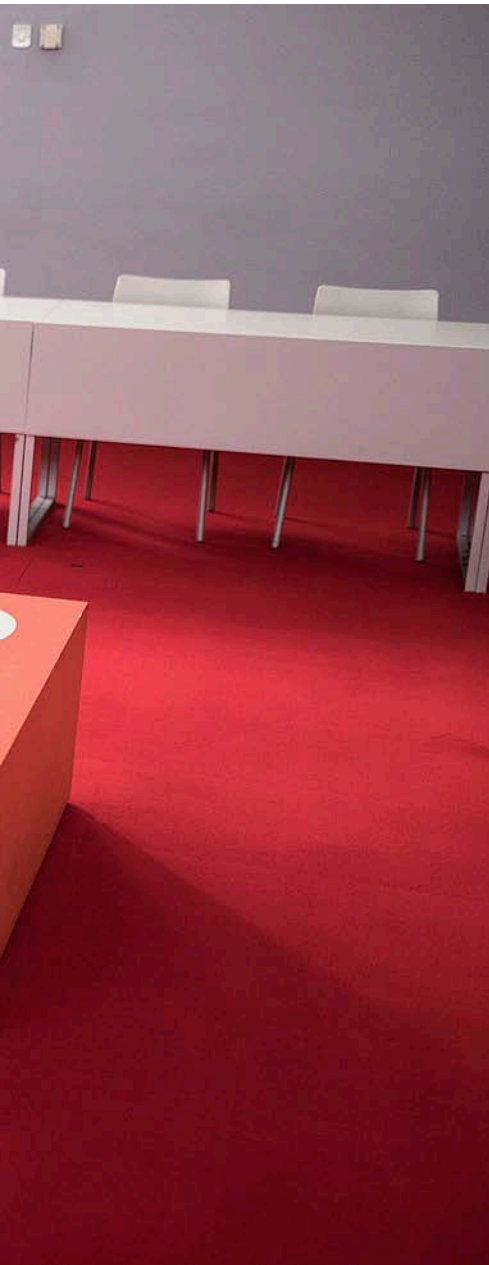
Miquel Iceta, primer secretari del PSC, és un dels líders polítics més incisius. I més calculadors. No és partidari que el PSOE s'abstinga ni en la primera ni en una segona hipotètica investidura de Mariano Rajoy. Lentament, meticulosament, desgrana altres possibilitats. I contempla –i proposa– que, després del fracàs del candidat popular, Pedro Sánchez recupere l'alternativa.

Entrevista de Vicent Sanchis

No hi ha cap discrepància interna al PSOE davant la investidura de Mariano Rajoy?

—Al PSOE en aquests moments hi ha unanimitat. Votarem que no en les dues sessions del primer debat d'investidura. Però no hi ha decisió, ni reflexió, sobre què passarà l'endemà. Per tant, a partir de l'endemà, si Rajoy no aconseguís la investidura, aquí potser sí que s'establirà un debat.

—A part les declaracions de vells líders o dirigents, hi ha algun sector,

per exemple, la federació andalusa, que ho tinguen menys clar? Algunes declaracions de Susana Díaz ho poden fer pensar.

—Els dirigents en actiu del PSOE es van pronunciar tots ells en el darrer comitè federal, després de les eleccions, i tots van defensar el vot negatiu. Si han canviat d'opinió o l'han flexibilitzat o pensen que més endavant potser, ho haurem de veure quan calgui... Pel que fa, doncs, a les opinions expressades allà on toca, hi ha unanimitat. El que pugui

passar l'endemà de l'1? Això és una altra història.

—No és una mica estrany, fins i tot temerari, que vostès no hagen abordat una possibilitat real que s'obre aquesta mateixa setmana?

—Jo sóc una mica reconsegat. Cal respectar el temps de les coses. Crec que això caldrà plantejar-ho precisament en aquell moment. No abans. Quan s'obrin altres possibilitats.

—Vostè és qui més les ha concretades, aquestes possibilitats. Concretament, n'ha apuntat res... La primera és que Mariano Rajoy no siga president, que ho siga un altre dirigent del PP. Però després del resultat del 20 de desembre, que l'ha reforçat, la proposta sembla estrambòtica.

—Però si Rajoy no se'n surt... És una reflexió que, en tot cas, els correspon a ells. No sembla un escenari, per dir-ho així, probable, però no és descartable. Quan jo vaig parlar d'aquests tres escenaris diferents no volia tant fer una proposta com, sobretot, sortir al pas d'un fals dilema. O Rajoy o noves eleccions. Això no és. O Rajoy o altres possibilitats. Certament, no semblen d'entrada senzilles, però hi són i crec que tenim l'obligació d'explorar-les.

—La segona era un candidat d'un altre partit, però això implica una majoria alternativa.

—Sí, senyor. I lògicament qui té més possibilitats és el que ha tret més escons entre els altres partits. És a dir, Pedro Sánchez. I encara hi ha una tercera alternativa, que és buscar una persona independent. I això ho dic, no perquè sigui fàcil, sinó perquè és possible. A Catalunya no podria ser. Aquí el president de la Generalitat ha de ser obligatòriament diputat al Parlament. En canvi, a Espanya per ser president del Govern no cal ser diputat al Congrés. Per tant, és una possibilitat teòrica que es pot considerar. Són factibles? Crec que en aquests moments, si vostè m'ho pregunta, jo ho veig tot molt difícil. Ara, hi ha coses que semblaven molt difícils,

i aquí torno a la política catalana, al desplaçament in extremis d'Artur Mas per Carles Puigdemont, que tampoc semblava factible fins que no va passar. Moltes vegades hi ha coses que passen en el moment en què poden passar. Ni un segon abans.

—Vostè diu que qui té més diputats, després de Rajoy, és Pedro Sánchez. Però en aquests moments Sánchez i el PSOE s'han descartat ells mateixos. Són ells els que diuen que no ho tornaran a intentar.

—El PSOE ha dit una cosa que a mi em sembla difícil de sostenir. És la triple negativa: no vull governar i passo a l'oposició, no votarem Rajoy i no a unes terceres eleccions. Jo sóc un dels que van dir que les tres coses alhora no poden ser. És veritat que el PSOE no vol en cap cas obrir-se a la possibilitat d'encapçalar una majoria alternativa per dir-ho així abans d'hora. És lògic.

—Però això exigeix prèviament que Pedro Sánchez diga que sí. Vostè el veu proposant-se de nou com a candidat?

—Avui, no. Però avui no toca. Jo defenso molt l'estratègia que apuntava: evitar que la pressió sobre el desbloqueig d'aquesta situació política recaigui sobre el PSOE.

—Però és ell qui pot abstenir-se ara o qui hauria de prendre la iniciativa si fracassa Rajoy.

—Doncs això: quan fracassi, no abans. Ja sé que des del punt de vista informatiu i de la pressió mediàtica pot costar d'entendre i fins i tot d'acceptar, però és que el fracàs de Mariano Rajoy encara no s'ha produït. Per tant, em sembla molt bé que Pedro Sánchez es reservi totes les cartes per jugar-les, si és que vol, en el moment en què pugui jugar-les, i no abans.

—L'aritmètica ara encara li és més hostil. O s'entenen el PSOE, Ciutadans i Podem, i això ja s'ha vist que no pot ser. O s'entenen el PSOE amb Podem, Esquerra Republicana i el Partit Demòcrata Català. I això encara és menys possible.

→ —És veritat que aquí hi ha elements de contradicció insalvable. Almenys, d'entrada, insalvable. En el moment en què els partits independentistes catalans situen un referèndum com a condició prèvia, efectivament, això no té recorregut. Ara, cal explorar les possibilitats quan toqui.

—Creu que el PSOE podria intentar convèncer Esquerra i el Partit Democràtic perquè retiraren la condició del referèndum?

—Avui, no. Però no he vist cap partit dient que l'escenari bo és repetir les eleccions. Tots els partits tenen algun tipus de condicionant. No voldria que això semblés que atribueixo a altres partits dificultats que potser no tenen, però, vaja, abans de la Diada ningú renuncia a res cap any. Abans de les eleccions basques i gallegues la possibilitat de marge de maniobra d'alguns partits són més petites que el que seran després. Les possibilitats s'han d'abordar en el moment just i intentant aprofitar les millors condicions possibles.

—Vostè creu, doncs, en la possibilitat de buscar un pacte amb Esquerra i el Partit Demòcrata, però hi ha molts dirigents del PSOE que no en volen ni sentir a parlar.

—Jo vaig llegir les condicions en campanya electoral va fer el Partit Demòcrata Català per a una investidura. Crec que són coses que es poden parlar...

—Els dirigents del PSOE pensen igual?

—N'hi ha que sí i que n'hi ha que no. Però aquí hi ha hagut un cert canvi, que és veritat que després s'ha enrairat per altres qüestions. Hi ha hagut un acord bastant curiós per constituir la mesa del Congrés dels Diputats. Va ser el Partit Popular –sembla, perquè tothom ho nega però els números més aviat ho confirmen– el que va fer un acord amb el Partit Demòcrata Català. Dic que això s'ha enterbolit una mica perquè aquest acord no es va poder materialitzar després de la votació al Parlament sobre les resolucions de la comissió d'estudi

del procés constituent. L'acord, doncs, no es va poder concretar en la seva contrapartida, que era que el PDC tingués grup parlamentari al Congrés i al Senat. Amb això no vull dir que hagi canviat el món, i que ara giri en un altre sentit. Però crec que a la política espanyola hi ha gent que comença a entendre que la relació amb els partits que són independentistes o s'han convertit en independentistes s'ha de mantenir. Tu pots fer acords polítics amb partits que no pensen com tu sempre que el contingut de l'acord sigui coherent amb la teva proposta política. Si el referèndum sobre la independència és una condició *sine qua non*, no hi ha possibilitats d'acord, i millor que ningú no s'enganyi. Si no és una condició *sine qua non*, hi ha moltes maneres d'abordar altres coses. Ara, ho repeteixo, tot això és un plantejament teòric que només es podrà verificar –o, no, com diu Mariano Rajoy en totes les coses– després d'un eventual fracàs en la investidura del mateix Rajoy.

—Eventual? Rajoy fracassarà si vostès no s'abstenen.

—Nosaltres no ens abstindrem.

—Fracassarà, doncs.

—Miri, tampoc donava per fet l'acord que al final es va produir entre el PP i el Partit Demòcrata Català a la mesa del Congrés, i ens el vam trobar per sorpresa.

—Raó de més per pensar que un acord d'investidura entre el PP i el PDC encara és més impossible ara.

—No ho sé. Això els ho hauria de preguntar a ells.

—Ja ho he fet. Diuen que no.

—Doncs si ells diuen que és impossible, és impossible. Jo no vull parlar mai per boca dels altres...

—Però bé que ha insinuat que ho podrien fer...

—A veure. En la política espanyola pot haver-hi independentistes que es pensen que per afavorir els seus interessos els convé no fer cap mena d'acord amb partits o institucions d'àmbit espanyol. No comparteixo aquest criteri, però és

un criteri i és respectable. En canvi, pot haver-n'hi d'altres que diguin: "Escolta, si un acord és bo, potser val la pena fer-lo". En la política catalana estem en aquests moments en un debat sobre unilateralitat sí o no, gairebé més que sobre independència sí o no. És a dir, com s'accedeix a la independència. Hi ha gent que legítimament, amb un plantejament que nosaltres no compartim, es pensen que és possible accedir a la independència de manera unilateral, però hi ha independentistes que creuen que no, que s'han d'assajar altres camins i altres formes. Jo no em vull tancar a res. Tota la vida he estat un possibilista i un pragmàtic. Això no et dona garanties de res. Òbviament, hi ha coses que pots desitjar que finalment no es concretin. Però crec que és molt important per a la política espanyola sortir del fals dilema "O Rajoy o terceres eleccions". I això implica la necessitat d'explorar altres escenaris. Difícils? Molt. Impossibles? Em resisteixo a acceptar-ho fins que no es provi que efectivament ho són.

—Si Rajoy torna a provar una sessió d'investidura a l'octubre, com pot acabar passant, avui hem llegit a la premsa de Madrid que el PSOE tampoc s'hi abstrindrà...

—Jo no m'hi abstrindria. Les especulacions en política s'acaben girant en contra de qui les fa, però no sé si Rajoy després de fracassar, si és que fracassa, en la investidura del 30 de setembre, quan plantegi una nova investidura a l'octubre ho farà igual. No m'agrada negar la possibilitat que passin coses que avui no podem ni preveure i que t'obliguin a replantejar les teves posicions. Ara, vist en el dia d'avui? No hi veig raons per abstenir-me tampoc a l'octubre. El PSOE va anar a les eleccions amb un discurs de canvi com a instrument per remoure Rajoy i difícilment pot justificar una votació que permeti que continuï. La meua pregunta és què ha fet el PP perquè el Partit Socialista ni tan sols es pugui plantejar la possibilitat de canviar de posició. Res. Si jo fos Rajoy estaria pensant quines modificacions, quines

«La triple negativa del PSOE –no Rajoy, tampoc nosaltres i no a unes terceres eleccions– no pot ser»

rectificacions, quines propostes puc fer per intentar que els socialistes creguin que val la pena investir-lo. No està fet aquest esforç. Sembla que Rajoy vol una investidura gratis total. Sembla dir que no està disposat a rectificar res i que tenim l'obligació de votar-lo.

—Potser ell és el més interessat en unes terceres eleccions.

—Això tothom ho dóna molt per fet i a mi m'agradaria discutir-ho. Perquè el calendari judicial de la tardor per al PP tampoc és el més feliç del món. Aquesta afirmació, que tothom sembla trobar escrita al cel, segons la qual unes noves eleccions serien millor per al Partit Popular... Miri, jo no ho sé. El que sí que li dic és que jo no tinc com a objectiu unes terceres eleccions. A mi m'agradaria que hi hagués una alternativa a Rajoy. Ara, si no hi ha alternativa, entre Rajoy i unes terceres eleccions, miri, com que crec que el pitjor que ha passat en els darrers anys és aquest Govern que tenim, no faré res perquè pugui continuar.

—I si vostè i el PSOE volen un Govern del canvi, per què el PSOE va

posar tan difícil un pacte amb Podem en l'anterior legislativa?

—Crec que no el va posar tan difícil...

—El comitè federal del PSOE que es va fer en aquell moment va rebutjar que ells entraren en un Govern presidit per Pedro Sánchez.

—El comitè federal va fer una resolució el 28 de desembre molt dura, però pensant tant en Podem com en els partits independentistes. Realment jo crec que per les raons que siguin Podem sí que va pensar que unes noves eleccions li permetrien situar-se al davant del PSOE. Crec que aquest va ser un factor que, lluny d'afavorir l'acord, el va fer inviable. Si haguéssim de repartir responsabilitats, probablement jo li n'atribuiria més a Podem. Per aquest càlcul polític. La prova n'és que després tota la nova campanya electoral van girar al voltant d'un possible *sorpasso*. Hi havia algú interessat per aquest marc electoral. Podem i, possiblement, el PP, però el PSOE va aconseguir que això no passés contra tot pronòstic.

—Com vulga, però vostè ara veuria un Govern de coalició entre el PSOE i Podem?

—Jo no ho descartaria. Caldria veure amb quins membres i amb quines responsabilitats. Potser podríem jugar amb independents. Mecanismes per buscar l'acord, si es vol, n'hi ha. No vull dir que siguin senzills, ni que siguin planers, però n'hi ha.

—Vostès reben pressions per cedir en l'abstenció a Rajoy?

—Si vostè llegeix els diaris, escolta la ràdio o mira la televisió... Hi ha una pressió molt forta sobre Pedro Sánchez i el Partit Socialista. Curiosament, internament almenys en el partit, la figura de Pedro Sánchez s'està enfortint per la seva capacitat de resistir a unes pressions tan evidents.

—Hi haurà eleccions el 25 de desembre?

—El 25, no ho crec [riu]. Potser el 27. No es pot descartar. Però a mi no m'agrada la política de la resignació ni de la ineluctabilitat. Posem-hi temps i intel·ligència. ●